

РЕШЕНИЕ

№ 5449

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5350** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във вр. с чл. 63, ал.1 ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от С. П. и К. К. чрез адв. М. Г., срещу решение на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 - ти състав по НАХД № 10288/2019 г., с което е потвърдено издаденото от зам. председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ НП № Р - 10 - 526/16. 05. 2019г. Със същото на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 6 от КЗ, на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка е ал. 1, т. 2 от КЗ във връзка е параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ във вр. с чл. 648 от КЗ. Твърди се, че оспореното решение е неправилно, като постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. В жалбата са изложени подробни съображения в тази насока. Иска се отмяна решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Алтернативно е направено искане за изменение на НП, като наложената санкция бъде преквалифицирана от такава по чл.644, ал.2 от КЗ, на такава по чл.644, ал.1, т.1 от КЗ в минимално предвидения в този текст размер.

Ответникът - Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. С. изразява становище за неоснователност на жалбата в представени

писмени бележки и в съдебно заседание. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС като законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК, в 14- дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление № НП № Р - 10 - 526/16. 05. 2019г.Със същото на дружеството - касатор е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 6 от КЗ, на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от КЗ във връзка с параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ във вр. с чл. 648 от КЗ.

На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства и след цялостна проверка на обжалваното НП въззивният съд е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално основание за отмяна на НП. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл.34 ЗАНН и съдържат изискуемите от разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН реквизити. В двата акта е налице съответствие между словесното и цифрово описание на нарушението.

Според СРС от събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства безспорно е установено извършеното нарушение, за което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за това, че при извършена проверка /във връзка с постъпила жалба в КФН/, по представени от същото документи е установено, че при заведена преписка за изплащане на обезщетение по сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите по повод на настъпило застрахователно събитие, на 13.04.2018г. заведена претенция от ползвател на застрахователна услуга, като на същата дата е извършен оглед и съставен опис на констатирани увреждания.На 25.04.2018г. е извършен допълнителен оглед на автомобила и след тази дата от ползвателя на застрахователната услуга не са изисквани допълнителни доказателства, касаещи установяване на основание и размер на претенцията.Застрахователят се е произнесъл на 02.10.2018г. с изплащане на ползвателя на застрахователна сума - обезщетение в размер на 279,47 лв.

На дата 26.11.2018г. ползвателя на застрахователна услуга е подал жалба по реда на

чл.108, ал.6 от КЗ, с искане да и се предостави фактическа и правна обосновка на първоначално определеното и изплатено обезщетение. С писмо от 18.01.2019г. дружеството е уведомило подалото жалба лице, че е извършено преразглеждане на преписката по заведената щета и следва да се доплати обезщетение в размер на 168, 33 лева.

При така установеното от фактическа страна, СРС е приел, че по несъмнен начин е установено административно нарушение по чл. 108, ал. 6 от КЗ, изразяващо се в неизпълнение на задължение от застраховател в срок от 7 дни по депозирана жалба да предостави на застрахованото лице писмено фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението. Застрахователното дружество като адресат на правната норма е осъществило признаците от състава на административно нарушение, довело до ангажиране на административно наказателната му отговорност. В конкретния случай от събраните в хода на делото доказателства по несъмнен начин се установява, че нарушението е осъществено след изтичане на 7-дневния срок, а именно на 04.12.2018г. С оглед на това, съдът намира за доказана обективната съставомерност на неизпълнението на задълженията от страна на застрахователя. Въззивният съд е разгледал възраженията на жалбоподателя, наведени в жалбата, като мотивирано е приел същите за неоснователни. Съдът е разгледал и наведените доводи за маловажност на нарушението като се е мотивирал защо не ги възприема. При тези мотиви е потвърдил НП.

Решението е правилно.

Въззивният съд е събрал необходимите за изясняване на фактите писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода на съдебното производство е доказано извършеното нарушение, за което дружеството е санкционирано и че не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП.

Безспорно е установена фактическата обстановка по делото, която не се оспорва от касатора. Нарушението е на формално извършване като не се изисква наличие на вина.

СРС правилно е приел, че в АНП не са допуснати нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяна на НП. В тази връзка неоснователни се явяват доводите на касатора. Относно възражението в касационната жалба, свързано с непосочването на обстоятелството, че деянието е извършено при условията на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на Кодекса за застраховането в АУАН, настоящата инстанция не намира това нарушение за съществено, тъй като окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП, с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е

посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. В тази посока е константната практика на АССГ.

Безспорно е установено, че нарушението е извършено при условията на повторност. По силата на §1, т. 51 от ДР на действащия КЗ „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Предходното НП № Р-10-501/29.06.2017г., на което се е позовал АНО, е влязло в сила на 13.12.2017г. Със същото дружеството е санкционирано за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Правилна е определената от административно - наказващия орган правна квалификация. Неоснователни са възраженията на касатора относно приложимостта на чл.28 ЗАНН. В случая не е налице маловажност на нарушението. По делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Неоснователни са доводите на касатора за несъответствие на наложеното наказание с целите му, посочени в чл.12 ЗАНН, обосновано с размера на наложената санкция.

Не са налице и допуснати съществени нарушения в хода на въззивното производство и такива не се твърдят в контекста на чл.218, ал.1 АПК.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на въззивния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съобразно разпоредбата на чл.63, ал 3 ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 100 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение по НАХД № 10288/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 - ти състав, с което е потвърдено НП № Р - 10 - 526/16.05.2019г., издаденото от зам. председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място] да заплати на Комисия за финансов надзор разноски за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство в

размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :